

at disse Grundeiere ikke blot eie Grunden, hvorpaa Bandet flyder" — deri kan jeg være enig med det ærede Medlem — „men at deres Eiendomsret er en Eiendomsret til selve Bandet." At der nu overhovedet kan være Tale om Eiendomsretten til selve Bandet, skal jeg villigt erkjende, naar Bandet ligger paa enkelt Mands Grund og ingen Anden har Interesse deri; men det, som der fra det ærede Medlems Side er Tale om Eiendomsret til, er det rindende Vand, og det ærede Medlem var atter idag inde paa sin Begrundelse deraf og af sin deraf følgende Opfattelse af Bredeierens eller Bandedeierens Ret, og mente at finde denne sin Opfattelse bestykt ved § 67 og 69 i Anordningen af 1846. Jeg tror nu ingenlunde, at man af disse Paragrafer kan udlede, hvad det ærede Medlem vil udlede deraf, og heller ikke, at det ærede Medlem har Ret i, at Netsopfattelsen hidtil her i Landet, enten administrativt eller ved Domstolene, er den, han vilde gjøre gjældende. Smidlertid skal jeg ikke forbyde mig videre i denne Undersøgelse, idet det forekommer mig, at den Spids, vi tilfidsi løbe inde i, er, at det ærede Medlem gjør en noget anden Opfattelse gjældende af Eiendomsrettens Begreb end den, jeg er fortrolig med, og jeg maa tilstaa, at jeg savner Forudsætningerne for saaledes paa fri Haand at kunne optage en Diskussion derom, hvad jo ogsaa er en vanskelig Ting. Vi faae nu at se, om det ærede Medlem vil kunne faae Folk med til at konstituere et nyt Begreb om Eiendomsretten og faae det anvendt i Lovgivningen. Som sagt, jeg tror, at hverken den administrative Ret eller Domstolene ere gaaede ud fra den Opfattelse, det ærede Medlem gaar ud fra, og jeg tror specielt ikke, at de paa dette Lovomraade ere gaaede ud fra det ærede Medlems Opfattelse af Eiendomsretten til det rindende Vand. — Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgkreds (Hjørup) gjorde ogsaa et Par Bemærkninger, som jeg maa tillade mig at sige et Par Ord om. Jeg indrømmer det ærede Medlem, at det privatretlige Forhold til Vandløbene er usorandret, selv om disse blivde offentlige Vandløb, men jeg indrømmer ikke, at Forholdene alligevel ere de samme som tidligere. Det ærede Medlem vil ikke anerkjende, at der her er kommet en ny Part ind i Sagen; men jeg skjønner dog ikke Andet end, at det virkelig er Tilfældet, idet Vandløbet er blevet offentligt. Jeg kan heller ikke om dette Forhold udtale mig væsentlig anderledes end tidligere, naar jeg har sagt: „Almennyttens have vi anerkjendt, naar det Offentlige har sanktioneret Institutionen som offentlig; thi da har den peget hen paa, at den har en vis Almeninteresse for visse Kredse, de være større eller mindre." Jeg skal gjøre opmærksom paa, at, foruden at sanktionere det som en Sag af offentlig Interesse gjør Loven noget mere, idet den paalægger de offentlige Kasser for det Første endelig at betale Forundersøgelsen med

Hensyn til Regulering, hvilken Beføstning kan være temmelig betydelig, og for det Andet en vis Administration og specielt forskudsvis at udrede Udgifterne saavel ved Reguleringen som ved Vedligeholdelsen. Det er altsaa i Virkeligheden saa, at der, om end ikke som Eier eller Bruger af Vandløbet, er kommen en ny Part ind i Sagen; det tror jeg ikke lader sig benægte. Jeg skal gjøre opmærksom paa, at Bredeierens Forpligtelse er jo ikke helt igjennem forandret ved denne Lov, de staa tilbøds, som de stod i 1846. Naar det ærede Medlem var hange for at komme til Domstolene, skal jeg sige, at jeg ser ikke, at det helt kan undgaa; man kan vistnok træffe saadanne Bestemmelser, at Kjendelser i og for sig ikke kunde appelleres; men der er et Spørgsmaal, man aldrig kan flyde bort fra Domstolene, og det er Spørgsmaalet om de Vedkommendes Berettigelse overhovedet. Det vil gaa her som med Hensyn til Veie, at, hvis der overhovedet gjøres Indvendinger mod, at en af de Paagjældende er berettiget i Forholdet, en Lodtager i Netsforholdet, er det et Spørgsmaal, der kun kan afgjøres ved Domstolene, saa at man ikke kan være saa ganske sikker paa, at man kan undgaa at henvise Sagen til Domstolene, og det vilde ganske vist heller ikke være ønskeligt. Det ærede Medlem vilde udtrykke Almeninteressens faaledes, at det skulde være berettiget at give særlige Regler for et vist Omraade, paa hvilket en vis almindelig offentlig Interesse bør gjøre sig gjældende, og, saavidt jeg foreløbig kan dømme derom, tror jeg ikke, det er saa ilde udtalt. Det ærede Medlems Udtalelser overfor § 67, og hvad dertil knytter sig, vare ganske vist driftige; det ærede Medlem vilde uden videre gjøre det til, at, naar Andre skulde have det overflødige Vand, skulde man ogsaa paa andre Omraader kunne sige, at, hvad der er overflødigt, skulle de Andre have; men jeg tror ikke, at den Slags Logik slaar til. Forudsætningen her er, at Vedkommende ikke er Eier af Bandet, Forudsætningen er tillige, at det, der overdrages, ingen Værdi har for den Vedkommende, det maa dog vist indrømmes. Overdragelsen sker kun under den Forudsætning, at de Vedkommende ere fyldestgjorte i enhver Henseende, og at det, der overdrages, ingen Værdi har. Naar det staar fast, tror jeg ikke, at der kan udledes ret mange Konsekvenser af, at en Gjenstand eller en Ting — man kalde det, hvad man vil —, der ingen Værdi har for Vedkommende, under visse for ham betryggende Betingelser kan komme Andre til Gode. Saaledes maa Forholdet stilles, ellers kan det ikke gaa, og jeg tror ogsaa, at det ærede Medlem maa indrømme mig, at det er Forudsætningen. Det er jo fuldkommen rigtigt, hvad det ærede Medlem sagde, at, forsaavidt der kan være Tale om Erstatning i disse Forhold, hvad jeg nok tror, der kan være under visse Betingelser, om ikke ligesårem for Bandet, saa for mange andre Ulemper osv., saa vil